

ENOMESEČNA POLETNA IZMENJAVA NA FINSKEM

Že zelo dolgo sem si želela spoznati čar zdravstvenega sistema severnih držav Evrope, ki ga vsi hvalijo in se skušajo zgledovati po njem. Kaj je torej tisto, za kar si prizadevajo mnoge države širom Evrope (in sveta) in ali je poletni na severu res vedno dan?

Odgovor na ti dve vprašanji sem poiskala v mestu Oulu, ki leži že visoko na severu Finske in Evrope. Celotna univerza ter znotraj nje Medicinska fakulteta in univerzitetni klinični center sta zelo znani in cenjeni, zato so glede strokovnosti in izobraževanja zgled prav vsem.

Pred izmenjavo ni bilo zapletov, finski študentje so se držali vseh dogovorjenih rokov in mi zaželeli dobrodošlico že v začetku maja. Predstavnica iz Oula me je že zelo hitro kontaktirala in mi poslala mail s pripombo o pomembnih informacijah glede samega kraja, nastanitve in moje kontaktne osebe. Kmalu zatem sem posredovala svoji kontaktni osebi informacije glede svojega prihoda. Večkrat so me opozorili, da naj ne pozabim opraviti MRSA testa, da ne bo prišlo do nepotrebnih zapletov. Vse do odhoda je potekalo brez zapletov, moja nova »skrbnica« pa mi je celo obljubila, da me bo počakala na letališču.

Tako sem preko Dunaja in Helsinkov priletela v Oulu, kjer sem že na letališču doživela prijazen sprejem in dobrodošlico ter direkten prevoz do svojega novega stanovanja. Lotta mi je povedala, da bom živela z njo v istem apartmaju, vsi ostali (skupaj nas je bilo šest študentov, ki smo za en mesec prišli v Oulu), pa bodo nastanjeni v apartmajih po celem Oulu, na različnih lokacijah. Prvega julija sem imela še cel dan prost, zato sem ga izkoristila za spoznavanje mesta in si skušala poiskati čim več informacij o samem mestu in svojem delu v bolnici. Pri tem mi je seveda pomagala Lotta, ki je imela že pripravljene številne informacije, zato je bilo moje delo precej olajšano.

S prakso sem začela takoj naslednji dan. Lotta me je prijazno pospremila na oddelek in me predstavila mentorju. Tam so bili še ostali študentje in nekaj mladih zdravnikov, z vsemi pa smo se pogovarjali v angleščini. Nekaj ur na dan (do 12h) sem delala na splošnem internem oddelku, takoj za tem pa še na urgenci (do 14h oz. do 15h). Če je bila gneča in zelo zanimivi primeri, sem ostajala tudi dlje, saj smo se z vsemi na oddelku zelo dobro razumeli in sodelovali. Mentor je ves čas prevajal vse v angleščino, skupaj z ostalimi smo večkrat tudi analizirali primere v angleščini. Komunikacija sploh ni bila problem. Po dveh tednih sem že uspešno jemala vzorce arterijske krvi, nastavljala venske kanile in se učila branja EKG zapisov. Celo nekateri bolniki so znali angleško in so z veseljem sodelovali, saj so vsi, tako osebje kot bolniki, navajeni tujih študentov. Prijaznost, delavnost, sodelovanje in izredna strokovnost je le nekaj besed, s katerimi lahko opišem delo. V kliničnem centru sem imela tudi en topel obrok dnevno z odličnim kosilom in ponavadi je bilo kosilo čas, ko smo se srečali tudi z ostalimi tujimi študenti in delali načrte za popoldneve in vikende.

Prvi teden so za nas organizirali spoznavni večer, ki smo se ga vsi udeležili. Izmenjali smo si maile in telefonske številke ter bili tako neprestano v stiku. Edini vikend, ki so ga organizirali finski študentje, je bil vikend v mestu Turku, kamor smo prišli vsi tuji študentje iz vseh petih finskih medicinskih fakultet. Vse ostalo smo si organizirali sami. Ponavadi smo potovali vsak vikend na drugi konec Finske, z mentorji smo se večkrat zmenili za proste petke in ponedeljke ali celo več dni. Zahtevana prisotnost v bolnici je bila namreč osemdeset procentov. Po Finski smo potovali z vlakom, veliko hodili ven, še posebej »ponoči«, organizirali smo si številne izlete in piknike. Vsi pa smo se strinjali, da so poletja na Finskem nekaj, kar moraš vsaj enkrat v življenju doživeti. Bili smo skupina študentov iz vseh koncev sveta, vsi so bili zelo odprti in prijazni in tako so se navezala številna nova poznanstva.

To je le kratek osnutek vsega, kar sem doživela, lahko bi namreč pisala o številnih podrobnostih in lepih trenutkih, ki sem jih doživela na Finskem. Sama sem jo doživela kot

edinstveno in nepozabno izkušnjo, tako na področju prakse kot tudi druženja in organizacije. Sama sem dobila vse odgovore in upam, da jih boste našli v tem kratkem povzetku tudi sami.

Suzana Rožič